

steriet. Dette Forslag fandt Tilslutning hos Ministeriet i dens Helhed og modtog Billigelse af Hans Majestæt Kongen til at forelægges for Rigsdagen. Dette sidste Punkt mener jeg med en vis Føle at burde fremhæve, aldenstund Talen er om at begrænse og tilbids at borttage en Ret, som utvivlsomt tilkommer Hans Majestæt Kongen, nemlig at besætte Embederne i Folketirken. Jeg synes ikke, man kan lade denne Tanke helt ude af Betragtning. Endelig er dette Forslag blevet bragt frem i det andet Thing og der vedtaget med alle Stemmer mod een. Saaledes er nu Forslaget kommet her til Folkethinget, men jeg maa tilstaa, at man ganske sikkert i den her indkomne Betænkning med de dertil knyttede Vædringsforslag umulig skal kunne finde Skygge af Spor af, at man mener, at Situationen har forandret sig. Disse Forslag ere saa fortrinlig stemmende med, hvad der er kommet frem under de 6 Forhandlinger i Folkethinget, at de forsaavidt kunde være komne ind med under en af disse; det er, som om de Momenter, jeg har fremhævet, ikke havde eksisteret. Jeg tror imidlertid, at dette er en uheldig Betragtningssmaade. Den vil selvfølgelig ikke kunne lede til, at der kan blive Spørgsmaal om virkelig at gennemføre en saadan Lov som denne, og hvad dette angaar, kan jeg henholde mig til, hvad jeg udførlig udtalte under Sagens 1ste Behandling, og da navnlig det, hvormed jeg nu foreløbig skal slutte, at Afleggennemførelsen af denne Lov ikke vil medføre Vanskelighed for Ministeren, men det er min fulde Overbevisning, at den vil føles som et Savn og et Tab for de Menigheder, som i Aarets Lov vilde kunne benytte den, og af dem er der efter den almindelige Regel idetmindste et halvt Hundrede, med Hensyn til hvilke det vil kunne siges, at idetmindste Halvdelen af dem, selv med den største Mistillid til Lovens Resultater, vilde komme med deres afgjørende og indtrængende Søndstilling, til Ministeriet. Dette forekommer mig at være et Punkt, som maa siges at have en meget væsentlig Betydning, aldenstund de Valg, som nu foregaa, ikke kunne gøres om igen. Naar der om et, to eller ti Aar kommer en Lov, saa influerer den ikke paa de

stete Valg; vedkommende Menigheder maa tage imod Konsekventerne.

Corn. Petersen: Jeg tør ikke særligt henvende mig til den høitærede Kirke- og Undervisningsminister med, hvad jeg har at sige i dette Dieblif. Det forekommer mig, at den Maade, som han har taget Sagen paa, denne skarpe kritiske Maade, var af den Natur, at jeg ikke drifter mig til at røre ved den, da jeg frygter for, at jeg meget let ellers vilde komme til at fortale mig, og det vilde jeg nødig. Men jeg vil derimod henvende mig til det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein); han tog det, skjøndt han er enig med Ministeren, meget skjønt og hjertesligt. Jeg kunde gjerne sige ligesom det ærede Medlem, at det er ubehageligt at tage Ordet i en Sag, med Hensyn til hvilken man veed, at det alligevel ikke vil føre til Noget. Men netop overfor det ærede Medlem vil jeg sige, at det har forundret mig, at Udvalget skulde stilles ad paa den Maade og saaledes ogsaa give Afstald paa det ærede Medlem. Der var en Samarbeiden i Udvalget, som glædede mig særdeles, og hvori det ærede Medlem tog en saa hæderlig, smuk og skjønt Del, men han blev borte. Nu kan det ærede Medlem jo godt sige, at han havde nu engang stillet sine Forslag, og naar man ikke vilde gaa ind paa dem helt og holdent, saa vilde han trække sig tilbage, og derom har jeg nu ikke Mere at sige for Diebliffet. Hvad der er Hovedpunktet for mig med Hensyn til Menighedernes Ret til Meddelagtighed, i Valget af deres Præst, er netop det Punkt, som det ærede Medlem har havt saa særdeles Meget imod — at Ministeren har været imod det, har jeg en Tid vidst — han mener, at her vil man netop fremkalde kirkelig Splid og Uenighed ved at søge med Forholdstalsvalg, hvis der er forskellige kirkelige Anskuelsestilfælde i Menigheden, at saa dem til at komme frem. Hvis der er saadanne forskellige kirkelige Anskuelse i Menighederne, saa maa de Herrer vide, at de lade sig ikke tie ihjel, hvad enten man tager den ene Valgmaade eller man tager den anden, saa vilde de altid komme frem, og jeg forstaar ikke den Angst, man har for, at de